

Εβδομάς

ΔΡ.

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ.

5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΑΡΙΘΜ. 4

- ΕΒΔΟΜΑΣ -

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρά, 15, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ:
ΔΡΑΧΜΗ 1 ΔΡΑΧΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού: Δρ. 50
Έξωτερικού: Σελ. 10 ή Δολ. 3Τὰ χειρόγραφα καὶ αἱ φωτόγραφοι
δὲν ἐπιστρέφονται.ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

Ὡς γνωρίζουν οἱ παλαιοὶ ἀναγνώσται μας, ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δίδει ὡς δῶρον εἰς κάθε ἀναγνώστην τῆς ἑνῆς βιβλίου ἀξίας 25 δραχμῶν. Τὰ βιβλία ποὺ θὰ μοιράσωμεν εἶναι τὰ ἑξῆς δύο: ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ: «ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ» καὶ ΕΡ. ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ: «ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ». Κάθε ἀναγνώστης μπόρει νὰ ἐκλέξῃ ὅποιον θέλει ἀπὸ τὰ δύο.

Ἡ διανομὴ θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Εἰς τὴν προτελευταίαν σελίδα τοῦ φύλλου μας, ὑπάρχει δελτίον μὲ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου. Τὸ δελτίον αὐτὸ μπόρει κάθε ἀναγνώστης νὰ τὸ ἀποκόψῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ 4 κατὰ σειρὰν δελτία. Εἰς τὸ μεταξὺ ὅμως πρέπει νὰ συνεννοηθῇ καὶ μὲ ἄλλους ἀναγνώστας μας ἢ νὰ φροντίσῃ καὶ ἄλλοι φίλοι τοῦ νὰ γίνουν ἀναγνώσται μας καὶ νὰ μὴ χεῖρουν τὰ δελτία. Ἐπει, ὅταν συγκεντρωθῶν 10 ἀναγνώσται, ποὺ ἔκαθεὶς νὰ ἔχῃ 4 δελτία κατὰ σειρὰν, πρέπει νὰ τὰ στείλουν ὁμοῦ εἰς τὰ γραφεῖά μας (Νοταρά 15, Ἀθήνας), εἰς ἕνα φάκελλον μαζὶ μὲ τὰς διευθύνσεις τῶν ὡς καὶ δρ. 2.50 δι' ἑκάστον βιβλίου δι' ἑξῆς ἀποστολῆς (οἱ τοῦ ἑξωτερικοῦ δραχμὰς 4). Κάθε ἀναγνώστης ποὺ θὰ στείλῃ ἔτσι τὰ 4 δελτία του θὰ πάρῃ καὶ ἀπὸ ἕνα βιβλίου ἀξίας 25 δραχμῶν, δηλαδὴ οἱ 10 ἀναγνώσται ποὺ θὰ στείλουν 40 δελτία, θὰ πάρουν 10 βιβλία.

Αἱ σειραὶ τῶν δελτίων πρέπει νὰ εἶναι ἀπαραιτήτως αἱ ἑξῆς: ἡ νὰ περιλαμβάνουν τὰ ὡς ἀριθμὸν 1, 2, 3 καὶ 4 — ἡ 2, 3, 4 καὶ 5, — ἡ 3, 4, 5 καὶ 6 καὶ χάριν τῶν νέων μας ἀναγνωστῶν μας 4, 5, 6 καὶ 7. Ἄλλαι σειραὶ δὲν ὑπάρχουν, καθότι δὲν θὰ δημοσιευθῇ δελτίον πέραν τοῦ 7ου.

Μὲ τὸ σήμερον δημοσιεύμενον 4ον δελτίον κλείει ἡ πρώτη σειρὰ καὶ ἐπομένως ἀρχίζομεν νὰ δαχόμεθα σχετικὰ δελτία. Προσοχὴ ὅμως νὰ τηρηθῶν αὐστηρῶς οἱ ἑξῆς ῥοι:

Εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον πρέπει νὰ σταλῶν αἱ 10 σειραὶ, ἥτοι τὰ 40 δελτία, μαζὶ μὲ κατὰλογον τῶν 10 ἀναγνωστῶν μας, μὲ τὴν ἀκριβὴ διευθύνσιν τῶν καὶ μὲ σημειωμένον

εἰς τὸ πλάι κάθε ὀνόματος τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου ποὺ προτιμοῦν νὰ λάβουν.

Συγχρόνως πρέπει νὰ σταλῶν αἱ 25 δρ. (διὰ τὸ ἑξωτερικὸν δρ. 40), διὰ τὰ ἑξῆς ἀποστολῆς τῶν 10 βιβλίων ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς — ποὺ εἶναι τὸ ἀπλούστερον καὶ τὸ φτηνότερον — (ἀναφερομένου εἰς τὸν κατὰλογον καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐπιταγῆς) ἢ δι' ἐπιστολῆς συστημένης μὲ δέλωσιν δεδουλευμένης ἀξίας διὰ τὰς περιεχομένας δραχμὰς. Ἄν δὲν τηρηθῶν οἱ ῥοι αὗτοι, οὐδεμίαν εὐθύνην δυνάμεθα ν' ἀνελθώμεν ἂν χεῖρουν τὰ χρέηματα.

Ἡ θεώρησις τῆς λήψεως τῶν δελτίων καὶ τῶν ἑξῶν ἀποστολῆς καὶ τοῦ ὅτι τὰ δελτία εἶνε ἐν τάξει, θὰ γίνετα διὰ τοῦ φύλλου μας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἐκάστης ομάδος. Εἰς τὸν ἴδιον θὰ σταλῶν καὶ τὰ 10 βιβλία ἐκάστης ομάδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σταμ. Τσακωνάκη. Ἐνταῦθα. Ἄν θέλετε, στείλατέ μας σχεδιαγράμματα τῆς ἐφευρέσεως καὶ ἀπλὴν ἀνάλυσίν της. — Γ. Βαφειάδην. Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν ἐπαρκῆ χώρον διὰ τὸ προτιμώμενον. — Α. Σακελλαρίδην. Κομοτηνὴν. Δυστυχῶς αἱ φωτογραφίαι μικρὰ καὶ ἀκατάλληλοι διὰ δημοσίευσιν. — Γ. Σ., Κ. Σπυράκη, Α. Γ. Κωτσόπουλον, Τάκην Θεοδωρὸν Πατήσια. Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν. Θὰ δημοσιευθῶν αἱ καλλίτεραι. — Θ. Φωτίου. Κέρκυραν. Ἐυχαριστοῦμεν δι' εὐχὰς. Τὸ διήγημα μὴ τὸ στείλετε, διότι λόγῳ τοῦ μεγέθους δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν. — Ἀντ. Κοκ. Σάνδην. Ἐχομεν δι' ὅλην τὴν πρότασιν σας. Ἄν καὶ δὲν περιμένωμεν σπουδαία ἀποτελέσματα, ἴσως τὴν ἐφαρμόσωμεν. — Δ. Α. Μήτσιν. Κέρκυραν. Ἐδιδάσκαμεν τὴν γνώμην σας, ἀλλ' εἶναι πλέον ἀνεφάρμοστος. — Στ. Συμεωνίδην. Λεμεσοῦν Κύπρου. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πόλιν σας ἔχει ἀντιπρόσωπον τὸ πρακτορεῖον ἐφημερίδων Τσακράκη, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀναλάβῃ τὴν πώλησιν τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ». — Φ. Χ. Βόλον, Σταμ. Δημ. Λιδωρικίην, Ἰωάν. Καραμύχαν. Μολάους. Συνεννοήθημεν μὲ τὸ πρακτορεῖον καὶ ἤρξατο τὴν ἀποστολὴν τῶν φύλλων. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Καὶ ἐπιθυμοῦμεν οἱ κατὰ τόπους ἀναγνώσται μας νὰ μᾶς πληροφοροῦν πάντοτε ὅταν τὰ ἀποστελλόμενα φύλλα δὲν εἶναι ἐπαρκῆ, ὥστε νὰ στέλλωνται περισσότερα. — Star. Δὲν γνωρίζομεν. — Π. Ἀναστασίον, Θεσσαλονίκην. Ἄν θέλετε, σὰς παρακαλοῦμεν στείλατέ μας τὸ πρωτότυπον καὶ, ἂν ἔχῃ ἐνδιαφέρον, δυνάμεθα νὰ ἐλθῶμεν εἰς συμφωνίαν. — Ἀντ. Μοραίτην. Πειραιᾶ, Τυρταίων. Γαργαλιάνους, Ν. Χρίστου. Ἐνταῦθα, Α Β Γ, Γρ. Κοστανδίν. Ἐνταῦθα, Τάκην Χ. Κανελλόπουλον. Ἐνταῦθα, Δόρην Ρέναν, Γιάννην Κουντουρὴν Πλωμαρίου, Ι. Π. Ἐνταῦθα, Τζάνον Γουγωντῶν Ἀγιάσων, Γ. Α. Ἀθανασόπουλον, Πάτρας, Γ. Τερέζην, Ἐνταῦθα, Πάνον Παμπουκίην Ἐνταῦθα, Γιάννην Φωτίου. Ἐνταῦθα, Α. Καραχάλιον, Γιάνγον Φράγκου, Καλάμας, Φλοῖσθον Θαλασσινόν, Σ. Σκαλοῦνον, Θ. Σ. Κ. Μυτιληνὴν, Κ. Νικολουλέαν, Κύνων Μεσοποταμίαν, Ν. Μαθιουδάκη, Ἐνταῦθα, Ἐρ. Βακατάσην, Ἐνταῦθα, Κ. Ματσούκη. Ἀργοστόλι, Γάτον Λαμίαν, Σπυλ. Γ. Τσίχλαν. Ἐνταῦθα, Ἰ. Πουλῶν, Ἀμάραντο Δουλοῦδι. Ἐνταῦθα, Μάκρον Παπακωνσταντίνου, Ἐνταῦθα, Κε-Κε Κύμην, Σταμ. Κουβαλίδην Πειραιᾶ, Τάκην Θαλασσινόν Π. Φάληρον, Νικ. Ἀργυρίδην. Ἐνταῦθα, Π. Κατσούλην. Μεσολόγγιον, Γ. Α. Κανελλόπουλον. Πάτρας, Μίμην Πολιτόπουλον, Τασσίαν Νέλου, Χαλκίδα, Θ. Καμενίδην, Ἐνταῦθα, Φώτην Σκοτεινιάν, Γύθειον, Φώτην Ἀστερίην. Εὐλόκαστρον, Τάκην Ὑφαντὴν. Εὐλόκαστρον, Μιχ. . . Νικ. Παπαδ. . . Πειραιᾶ, Ἀγγελον Ναϊδην, Γ. Τερέζην, Π. Παπαναστασίον, Ὁμ. Δημ., Ἀχ. Ἀντιγραφοῦριον ἔνταῦθα, Χ. Π. Βάλ-

τοσ. Ἐνταῦθα, Γιάννην Οἰκονομίδη. Σταμ. Γαρίαν. Ἐνταῦθα, Παν. Ορφάντην. Θεσσαλονίκην, Χάση Χαρίτη. Κλειον Κρήτης, Ἀγγέλον Χ. Ἀγγελόπουλον. Γαστοῦνην, Νικ. Λούδη. Πειραιᾶ, Ερ. Βόσπορον, Κων. Πολὺν, Ζωὴ Βασιλάκη. Κάδα, Ἰω. Σ. Γιαννούλην. Πειραιᾶ, Ε. Μεωνίδην. Παγκράτι, Δημ. Πάνου. Φωτεινόπουλον. Ἐνταῦθα, Στέλιον Μανῆ. Ἐνταῦθα. Τὰ χειρόγραφα σας ἐλήφθησαν ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν.

Κων. Κουμουλον. Βόλον, Σταμ. Δημ. ορίκον, Ἀθ. Α. Μαυροῖδην, Θεσσαλονίκην, Γ. Φρέην. Σῆρον, Μυτιληνόν. Διὰ ταχυδρομικὰς τῶν ἐπαρχιῶν θὰ λάβῃ ἐπεὶ εἰδικὸς ἀντιπρόσωπός μας, ὁ ὁποῖος θὰ περὶ δέσση τὴν Ἑλλάδα. Εἰς αὐτὸν θὰ δοθῶν μὲν τὰς προτάσεις σας.

Π. Κατσούλην. Μεσολόγγιον, Μιχ. Μάτην. Πύργον Ἠλείας, Χάση Χαρίτην, Κλειον Κρήτης, Ν. Λαμπρόπουλον. Παλιάνους, Ν. Χρήστου. Ἐνταῦθα, Γιάννην Μάτην. Ἀνδρόν, Σφακιανήν. Ἠλείαν, Κρήτης, Ν. Καραγιάννην. Μυτιληνόν, Τσιριγιωτάκη. Βόλον, Π. Παμπουκίην. Ἐνταῦθα, Γ. Νικολοῦλην. Σιδηρόκαστρον, Γιάνγον Φράγκου. Καλάμας, Ν. Μαθιουδάκη. Ἐνταῦθα, Ερ. Βακατάσην. Ἐνταῦθα, Ε. Τσοῦλην. Ἀργοστόλι, Χ. Κ. Καρακασίτην. Λαμίαν, Γ. Χρονόστολον. Πειραιᾶ, Ὁμ. Ἐυχαριστοῦμεν διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ καλά σας λόγια.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν θὰ σημειώσωμεν ἑβδομάδα τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὅποια ἐγκρίνονται πρὸς δημοσίευσιν. Ταυθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ὅσοι χειρόφωρον συνεργασίας καθ' ἑκάστην, καὶ ἐπὶ χώρος τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» εἶναι πολὺται, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαντῶμεν εἰς ὅλους ἐπιθυμοῦσιν. Πάντως ὅμως θ' ἀντιμετωπίζωμεν τὴν λήψιν ὅλων τῶν χειρογράφων καὶ Ἀλληλογραφίας. Ἐπειτα θὰ παραβλέπωμεν ταῦτα πρὸς κρίσιν. Καὶ τὰ ἐγκρίνόμενα δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην ταύτην. Διὰ τὰ ἐγκρίνόμενα δὲν θὰ γίνετα λόγος.

Οἱ τοὺς μέτροι σήμερον ἐνεκρίθησαν καὶ Π. ε. ζ. α. — «Ἀχ, αὐτὰ τὰ κοίτα! Ὁὐρανοσφάντη, εὖ γλῶρος, Κ. Ι. Παπακωνσταντίνου, εὖ γλῶρος, Ν. Παπακωνσταντίνου. Π. ο. ι. η. μ. α. α. — «Βρόδυ καὶ ἀβύσσος» Γρ. Κοστανδίν, «Μία νύχτα, Μιχ. τοπούλου.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ χειμῶνος, αἱ αἰσθητικὲς διαφόρων φυσιοκρατικῶν μας ἐπεκυνώθησαν. Ὁ «Ὀδοπορικὸς Σύνδεσμος», ὁ σύνδεσμος «Υπαίθριος Ζωὴ» «Φωτογραφικὸς Ὀμιλος», ὁ φυσιοκρατικὸς σύλλογος «Ἀήρ, ἥλιος, ὕδωρ», καὶ ὁ ὁργανῶν καὶ ἑκάστην ἐκδρομὴν. Ὁ «Φωτογραφικὸς Ὀμιλος» ἔπειτα περασμένην Κυριακὴν ὥραιοι ἐκδρομὴν τὸν Ἀγίον Μερκούριον.

Ἀλλ' ὁ «Ὀδοπορικὸς Σύνδεσμος» δαίνει εἰς μεγάλῃ ἀπόρριψιν. Θὰ ἔργον μίαν μεγάλην ἐκδρομὴν κατὰ τὴν Χρυσάνθη εἰς τὴν Αἴγυπον (Ἀλεξάνδρην, Κάϊρον, Λουξὸρ, Ἀσουάν, φράγματα Νιλου καὶ ἄλλων μίαν κατὰ τὸ Πάρις εἰς τὴν Ἱταλίαν (Πρίντζι, Βενετία, Μιλάνο, κο ντὶ Κόμο, Λάκο Ματζόρε, Φλωρεντία, χισαν αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι καὶ ἔτι δύο ἐκδρομαὶ ἀπὸ τῶρα. Ἐλπίζεται δὲ τὰς πραγματοποιηθῶν καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν περὶ τὴν καθεὶς ἀπὸ τὴν προηγουμένην μὴν τοῦ «Ὀδοπορικοῦ Συνδέσμου» Ἱταλίαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ
Η ΕΚΑΝΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ
Η ΖΩΗ, ΤΑ ΕΡΓΑ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐορτάζεται συγχρόνως καὶ ἐδῶ καὶ στήν Ἱταλίαν ἡ ἐκατονταετηρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἑλληνο-Ἰταλοῦ ποιητοῦ Νικολάου Οὔγου Φωσκόλου. Ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἦτο πραγματικὰ Ἕλλην, γεννημένος στήν Ζάκυνθο, ἀλλὰ ἔργαζεν Ἱταλικά καὶ ἔμεινε πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς του στήν Ἱταλίαν. Γ' αὐτὸ τὸν διεκδικοῦν δύο πατρίδες. . . .

Τὰ ἐκατὸ χρόνια ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἔκλεισαν ἀπὸ τὸν περασμένον Σεπτέμβριον, ἀλλὰ ὁ ἐορτασμός καὶ στήν Ἑλλάδα καὶ στήν Ἱταλίαν ἀνεβλήθη τότε διὰ δύο μῆνες. Ἡ ἀφορμὴ τῆς διπλῆς ἀναβολῆς ἦταν περὶ ἐργη. Τόσο στήν Ἱταλίαν ὅσο καὶ ἐδῶ ἐπρόκειτο νὰ στηθῶν ἀγάλματα τοῦ Φωσκόλου. Ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἐστήνετο εἰς τὴν Ἱταλίαν παρηγγέλθη πρὸ δέκα ἐτῶν καὶ ὁ Ἰταλὸς γλύπτης δὲν κατόρθωσε νὰ τὸ παραδῶσῃ ἕως τὸν περασμένον Σεπτέμβριον. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ ἐδῶ. Πολὺν ἀργὰ ἔγινε σκέψις νὰ τοῦ στηθῇ καὶ στήν Ἑλλάδα ἕνα ἀγαλμα, καὶ ἔτσι καὶ ἐδῶ δὲν κατορθώθη νὰ ἐτοιμασθῇ ἐγκαίρως. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι καὶ τὰ δύο ἀγάλματα τοῦ Ἑλληνο-Ἰταλοῦ ποιητοῦ θὰ τοῦ στηθῶν τώρα ποὺ γίνονται καὶ αἱ ἐορταὶ τῆς ἐκατονταετηρίδος του.

Ἡ ζωὴ τοῦ Φωσκόλου ἦταν πολὺ περιπετειώδης. Γιατὶ ὁ ἀνίσχυρος αὐτὸς ποιητὴς ἔδρασε πολὺ καὶ ἔξω ἀπὸ τὰ χαρτιά του. Ἀνεμίσχη στήν πολιτικὴν, ἐπολέμησεν, ἐρωτεύθη πολὺ καὶ ἔζησε ζωὴν γεμάτην ἀπὸ ἐπεισόδια, δράσιν, περιπετείας. . . .

Ἐγεννήθη τὴν 26 Ἰανουαρίου 1778 στήν Ζάκυνθο. Ὁ πατέρας του Ἀνδρέας Φωσκόλος ἔχε σπουδᾶσιν στήν Πάντοβα τῆς Ἱταλίας καὶ τοῖς σὲν Κέρκυρα ὡς ἱατρός καὶ κατόπιν ἐπῆγε στήν Ζάκυνθο, ὅπου ἐνεμενέθη τὴν Διαμαντίναν Σπάρην, τὴν μητέρα τοῦ ποιητοῦ. Ὃταν ἦτο 10 χρονῶν, ἀπέθανεν ὁ πατέρας του καὶ ἀρρεσεν τὸν ποιητὴν δοξασιόν, καθὼς καὶ ἄλλους 3 μικροτέρους ἀδελφούς. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 14 χρονῶν ὁ Οὔγος ἔμεινε στή Ζάκυνθο μὲ τὴν μητέρα του καὶ ἐμάθανε γράμματα ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον Μαρτελάο. Τὸ 1792 ἐπῆγε στήν Βενετία, καὶ δύο χρόνια κατόπιν, σὲ ἡλικίαν 16 χρονῶν, ἐδημοσίευσεν τοὺς πρώτους Ἱταλικούς του στίχους! Σὲ ἡλικία 19

χρονῶν διωρίσθη δημόσιος ὑπάλληλος στήν Βενετία. Δύο χρόνια κατόπιν ἔγινε ὑπολοχαγός, ἐπολέμησε καὶ ἐτραυματίσθη στήν κατάληψιν τοῦ Τσέντο. Ἐπειτα συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη, ἐπειδὴ ἐσυκοφαντήθη ὅτι ἦταν Ἀδστριακὸς κατάσκοπος. Ἀλλὰ γρήγορα ἀπεφυλακίσθη καὶ ἐπῆγε στήν Γένοβα. Ξαναγύρισε στὸν στρατὸν, ἐπολέμησε πάλιν καὶ διεκρίθη. Κατόπιν ἐταξείδευσε στήν Γαλλίαν, στήν Ἀγγλίαν καὶ στήν Φλάνδραν. Τὸ 1804, σὲ ἡλικία

Τὰ σπουδαιότερα λογοτεχνικά ἔργα τοῦ Οὔγου Φωσκόλου εἶναι: ὁ «Θιέσις» δράμα, ὁ «Ἰάκωβος Ὁρτις» ρωμαντικὸν μυθιστόρημα ποὺ τὸ ἀφηγεῖται μὲ σειρὰν ἐπιστολῶν, «Οἱ τάφοι» μακρὸν ποίημα, «ὁ Αἶας» τραγωδία καὶ «ὁ Ὑμνος στὰς Χάριτας». Ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα τοῦ Φωσκόλου ἔχουν μεταφρασθῇ Ἑλληνικά.

Εἰς πολλοὺς θὰ φανῇ περιεργὸν πὺς ὁ Φωσκόλος, ἂν καὶ ἦταν Ἕλλην, ἔγραψεν ὅλα τὰ ἔργα του εἰς τὴν Ἱταλικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ἡ γραπτὴ μας ποιητικὴ γλῶσσα πρὶν ἀπὸ τὸν Σολωμὸν ἦτο ἀσχημάτιστη καὶ ὅτι οἱ Ἑπτανήσιοι ἐμιλοῦσαν συγχρόνως καὶ Ἑλληνικά καὶ Ἱταλικά. Ἐπειτα καὶ ὁ Σολωμὸς νέος ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἔγραψεν Ἱταλικά, ὁμοίως ὁ Κάλβος, ὁ Λασκαράτος καὶ ἄλλοι λόγιοι τῆς Ἑπτανήσου ἔγραψαν καὶ Ἑλληνικά καὶ Ἱταλικά ἔργα.

Ο ΦΩΣΚΟΛΟΣ
Προσωπογραφία του ζωγραφισμένη ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον Φάμπρ. Εὐρίσκεται εἰς τὴν «Γκαλλερία Ἀντίκα ἔ Μοντέρνα» τῆς Φλωρεντίας.

26 χρονῶν, διωρίσθη καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παβίας. Τέσσαρα χρόνια κατόπιν ἀνεμίσχη στήν τότε ἐπαναστατικὴν Σικελίαν. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀναμειξῆς του εἶναι ὅτι ἐπαυθὴ ἀπὸ καθηγητῆς, ἐξωρίσθη καὶ ἀρρώσθη. Ἐτοι ἐπῆγε στήν Ἑλβετίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Λονδίον, ὅπου ἀπέθανεν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1827 καὶ ἐτάφη στὸ κοιμητήριον τοῦ Τσίσιου. Τὸ 1871 τὰ κόκαλά του μετεφέρθησαν στήν Φλωρεντίαν καὶ ἐτάφησαν στήν ἐκκλησίαν Σάντα Κρότσε.

τὴν κοντεσσίναν Φραγκίσκαν Τζιόβο, στήν Μπολόνιαν τὴν Κορνηλίαν Μαρτινέτι, στήν Γένοβαν τὴν Ἰουλίαν Παλαβιτσίαν, στή Ζυρίχην τὴν γυναικα τοῦ τραπεζίτη Πιστολάτο, στὸ Λονδίον τὴν πλουσιωτάτην Καρολίαν Ροδσέλ καί... ἔπεται συνέχεια. Ὁ Φωσκόλος θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πρὶν φημισμένους «γυναικάδες» τοῦ κόσμου, συγχρόνως μὲ τὸν περίφημον Καζανόβα! Καὶ ὅμως ὁ ἕως δὲν τοῦ ἀπαισχύλει ὄλην τὴν τὴν ζωὴν. ἔχε συγχρόνως καρόν να εἶναι καὶ ποιητὴς, ἀξιωματικὸς, πολιτικός, καθηγητῆς, ὑπάλληλος. . . .

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ
ΝΤΕ ΛΟΡΑ

— 'Απόψε θα έχω μίαν άσχημότητα νυχτιά. 'Η κακοκαιρία είνε εξαιρετική κ' ή θάλασσα έχει άγριόψιμο φρικτά, ελεπν ό γέρο Μπρεχάν στο παιδί του, τόν 'Υδόν, ό όποιος ήτο μαζί του εις τό δωμάτιον του άπομονομένου φάρου έναντι εις την άκραν της Βρεττανίας.

— Διαβολονόκτα πράγματι, ελεπν ό 'Υδόν και είμαι φοβερά κουρασμένος. 'Ήσαν οι φύλακες τού φάρου τής «Κακής Πέτρας», ό όποιος εύρίσκοτο εις ένα από τα μάλλον άγρια και θαλασσοδάρτα σημεία τής Βρεττανίας. Μιά κόλασις και όταν άκόμη ό καρός ήτο καλός.

Καιτοι άγαθό και ταπεινό παιδί, ό 'Υδόν είχε πάντοτε εκλάβη τόν φάρον αυτόν με μίαν έντιμωσιν τραγικήν.

Ό πατέρας του, πρίν φαράς τής 'Ισλανδίας, και από εύκοσμετίας φαροφύλαξ εκεί, δέν ήτο τής αυτής γνώμης. 'Ήτο μάλιστα έρωτευμένος με τόν φάρον αυτόν και μάλιστα άφρότου είχαν βάλει ένα νέον ήλεκτρικόν προβολέα, ό όποιος έχυνε πλούσιον φώς.

— Πρέπει ν' αρχίσουμε τή δουλειά γρήγορα άπόψε, γιατί είνε μόλις πέντε ώρες και σκοτεινιάσε. 'Αλλά τώρα ή δουλειά μας δέν είνε κοπαστική καθός πρώτα. 'Αρκεί μιά στροφή και ίδού άνάδει, και έπειτα με την ελαφροτέραν κίνησην διος αυτός ό κολοσσός γυρίζει. Είναί άραίο πράγματι τόν νέο μηχανήμα, έ, 'Υδόν; Και ένύριζε τόν φάρον έδώ και εκεί με παιδικήν εύχαριστήσιν.

— 'Αλλά αυτό μάς κάνει να βλέπωμε, πατέρα, άκόμη μεγαλειότεραν τήν μόνωσιν μας.

— Θα συνειθίσης. 'Ήσο τόνον καιρό σέ άδειαν, έξω στη στεριά, κ' έξέμαθες. 'Αλλά θα συνειθίσης πάλι. Θυμάσαι άκόμη τα κορίτσια τού χωριού.

— Σκέπτομαι άν ό ένας από τούς δύο μας πεθάνη έδώ μέσα, τι θα γίνη ό άλλος;

— Τι ιδέες σου έχοντα, παιδί μου; Τρία χρόνια πού είσαι έδώ μαζί μου, άφρότου πέθανε ό μακαρίτης ό αδελφός σου, δέν φάνηκες ποτέ τόσο συνθροπός.

— 'Αν ό αδελφός μου ό Πέτρος δέν χανόταν στη θάλασσα, θα ήμουν κ' έγώ θαλασσινός, αντί νά έλθω νά κλεισθώ έδώ μέσα σάν ποντικός.

— Και όμως έδώ έχομε ένα ιερών προσομόν. Χωρίς έμάς και χωρίς τόν φάρον, πόσα πλοία δέν θα κατεποντίζοντο! Μά τι έλεεινός καιρός, αλήθεια, άπόψε, τι διαβολοαγέρας!

Τά στοιχεία έμυογκρίζαν, ή θύελλα έμαίνετο, ό φάρος έτριζε. Ό 'Υδόν έπηγανόχετο νευρικός. Κάποιο τρίξιμο, κάποιος ήχος ήκούσθη.

— Θα είνα κανέναν γλάρος; 'Η καταιγίδα τόν ήνάγκασε νά ζητήσει άσυλο. 'Αλλά δέν πρέπει νά κουράζεσαι, γιατί άλλως θα άποκοιμηθής τήν ώρα πού πρέπει νά φουρήσης. Και άλλοιμονον άν άποκοιμηθής τότε. Μη λησμονείς ότι τόσο καράβια και τόσες ύπάρξεις είνε στα χέρια σου.

— Είμαι φοβερά άνήσυχος άπόψε. Δέν ξέρω γιατί!

— Μού φαίνεται ότι ξέρω έγώ. Νομίζω ότι είσαι έρωτευμένος.

— 'Εμάντευσες, πατέρα. 'Η Μαρία μού ύπεσχέθη νά γίνη γυναίκα μου.

— 'Ω! νά, είνε λαμπρό κορίτσι ή Μαρία. Μιά στιγμή σιωπής έπικολούθησε, διακοπτομένη από τήν μανίαν τών στοιχείων και τό μούγκρισμα τής καταιγίδος.

— Με συγχωρείς, πατέρα, άλλ' είμαι αδιάθετος. Δέν ξέρω τι έχω. . . 'Όλα με στενοχωρούν και με θυμώνουν.

— Όταν ό πατέρας του έτίναξε τήν πίπιν του,

ό 'Υδόν άνεπήδησε και έφώναξε:

— Μη τό κάνης αυτό. Μού φαίνεται ότι ή στάκτη πήγαινε στα μάτια μου μέσα. Κ' έπειτα όλο λερώσεις και δέν μπορώ νά καθαρίσω αινώτως τα μάτια. Είνε τυραννία έδώ. Ό άέρας με πνίγει, στενοχωρούμαι. Δέν μπορώ νά μείνω πιά έδώ μέσα, δέν μπορώ!

— Έχε τό νού σου, 'Υδόν, ελεπν ό γέρον με πονετικήν κατάκληξιν, όταν είδε τόν υιόν του νά άνοίγη τήν θύραν, ή όποία έφερε πρός τό άπειρον χάος.

Βροχή οαγδαία προσετέθη εις τόν άνεμον. Ό 'Υδόν έβγήκεν έξω από τήν θύραν. Ό πατέρας του ήκουσε τότε άγρίαν κραυγήν. 'Όταν ό 'Υδόν έξαναγύρισε, ό πατέρας του τόν ήρώτησε:

— Δική σου ήταν εκείνη ή φωνή;

— Μπορεί. Δέν καταλαβαίνω τι κάνω! Και-

ομαι μέσα μου. Δόσε μου νερό νά πω!

Ό γέρος τού προσέφερε ένα ποτήρι νερό, άλλ' ό 'Υδόν τό άπεμάκρυνε με κίνημα άποτροπιασμού.

— Δέν πιστεύω νά μπορώ νά τό πω. Μά τι διάβολος είνε μέσα μου;

— 'Ανατριχιάξεις όλος. Φοβούμαι μήπως έχεις πυρετό.

— Χειρότερο άπ' αυτό.

Ό νέος έσηκώθη, έκτύπησεν άνυπομόνως με τό πόδι τό έδαφος, και ελεπν:

— Είμαι άνήσυχος, πατέρα, και θα σου πω γιατί. Τήν πρώτην ήμέρα πού βγήκα στη στεριά, εις τό σπίτι τής εξαδέλφης Σαντέκ, μ' έδάγκωσε ένα σκυλί. 'Ήταν ένα σκυλί τού σπιτιού, ήσυχο, και δέν έδωσα προσοχή εκείνη τη στιγμή.

— Φυσικά δέν ήτο κανέναν κίνδυνος άφού ό σκύλος δέν ήταν λυσσασμένος.

— Έπειτα όμως έμαθα ότι τόν σκότωσαν. Αυτό είναι κακό σημάδι, έ;

Ό πατέρας του βλέπων αδέανουσιν τήν ταραχήν του, ελεπν:

— 'Ήσυχος παιδί μου, μη παραδίδεσαι σέ κακές σκέψεις!

— Δέν ξέρεις έσύ. . . Θυμάσαι τό χασάτη τού Γκιρέκ, πού πέθανε από λύσσα; 'Ελεγαν ότι είχε πυρετό, τόν έκοθαν τα μάτια του και τόν βασάνιζε δίψα, χωρίς έν τούτοις νά μπορή νά πη.

— 'Όχι, όχι, σόπα. . .

— Σ' αυτή ακριβώς τήν κατάσταση είμαι έγώ τώρα. 'Αν με πιάση αυτό, θα φοβήσω σάν παλινόσκυλο.

— 'Υδόν!

— Πατέρα! Σώσε με! Γλύτώσε με!

— Νά, παιδί μου! 'Ελα έδώ! Σαπλώσου κ' άναπαύσου! Είμαι τώρα πιά καλλίτερα!

Μικρή σιωπή έπικολούθησε, κ' έπειτα ό 'Υδόν ελεπν με παρόξενην γαλήνην:

— Πατέρα, όταν ένας φαροφύλαξ πεθαίνει εις τήν θέσιν του, διότι δέν μπορεί νά έλθη λατρός νά τόν περιποιηθί, θα είνε βέβαια ένα τρομερό πράγμα διό τόν σύντροφόν του νά μείνη μόνος με τό πτώμα, μέρα και νύκτα, έως ότου. . .

— 'Αφρησε λοιπόν αυτές τις άπαίσιες ιδέες, 'Υδόν!

— Αυτό θα σου συμβή λοιπόν μ' έμέ!

— Σόπα, σέ παρακαλώ, 'Υδόν!

— 'Αφρησε με ήσυχον! Έφώναξε άγριέμένος ό νέος, ένφ ό γέρος έτεινε τό χέρι νά τόν θωπεύσιν.

— Για όνομα τού Θεού, άκουσέ με 'Υδόν! Θα λάβης βοήθειαν άν με άφήσης. νά κολυμήσω έως τη στεριά. Πολλές φορές τό έκαμα αυτό!

— Τι λές; Μ' αυτή τήν κοσμοχαλασιά. Θα ήσαι τρελλός!

— Τι λές; Μ' αυτή τήν κοσμοχαλασιά. Θα ήσαι τρελλός!

— Τι λές; Μ' αυτή τήν κοσμοχαλασιά. Θα ήσαι τρελλός!

— Τι λές; Μ' αυτή τήν κοσμοχαλασιά. Θα ήσαι τρελλός!

— Τι λές; Μ' αυτή τήν κοσμοχαλασιά. Θα ήσαι τρελλός!

— Τι λές; Μ' αυτή τήν κοσμοχαλασιά. Θα ήσαι τρελλός!

— Θα πάω!

— 'Όχι, όχι, μη μ' άφήσης μονάχον τέρα!

— 'Εχεις δίκιο! 'Αλλά μπορώ νά κάνω σήμα και νά ζητήσω βοήθεια.

— Χαμένος κόπος. Κανένα ναυαγιστή δέν θα διακινδυνεύση με αυτό τόν παιδί-ρο. Και όμως ύποφέρω τρομερά!

— Μά τι νά σου κάνω; Πώς νά σε άφίσω; 'Αλήθεια λές, έχεις δίκιο, 'Υδόν, τός ό καταραμένος ό φάρος είνε καταραμένος! Ω παιδί μου, παιδάκι μου. 'Αν ή μπίρα ήταν έδώ θα ήξερε πώς νά ταπεινώσιν τόν νού σου. 'Αλλά έγώ δέν ξέρω τίποτε, τί νά σου κάμω;

Ό ταλαίπωρος νέος έστρεφόντιζε πρόχειρο κρεβάτι του, εις τό όποιον είνε φθή πάσχον φρικτωδώς. Και έμυογκρίζε:

— Μάννα μου! Μαννούλα μου!

— 'Επειτα έσηκώθηκε με ένα άγριο πηδίο και έμυογκρίζε:

— 'Όχι, όχι, δέν θέλω νά πεθάνω!

— 'Αλλ' οι πόνοι ήξανον. Ό νέος δέν ήτο νατό νά ύποφέρη. Τότε άγριέμένος και φρενών ένλήθισεν εις τόν πατέρα του και τά μάτια του έξαλλα τού έφώναξε:

— Σκότωσέ με! Νά, σκότωσέ με! Σ' τάξω. Γιατί όχι; Μη φοβάσαι! . . Σέ θα γρήγορα αλάλαξέ με από τήν ζωή!

— 'Όχι, παιδί μου, θα γαρνεύθης, ήσυχος. Δέν ύπάρχει θεοραμία γιά με! Κάμε έσύ λέω! Είμαι ένας σκύλος λυσσασμένος!

— Παραλογίζεσαι, 'Υδόν! 'Ήσυχος είσαι μου!

— 'Υποφέρω φοβερά. Λυπήσου με και θησέ με νά τελειώσουν αυτά τα βάσανα!

— 'Αλλέως. . .

Με άγριαν όρμην λυσσασμένου θηρίου έπηγανόχετο τόν λαμμόν τού πατέρα του και ήσαν τόν σπρίγγ. Ό γέρος άντελήθη ότι έπιδύνενε ή ζωή του από τα χέρια τού παιδιού του.

Τότε ό γέρο-Μπρεχάν, άνθρωπος ρωμαλέος και με δύνανμη μύωνον καταπληκτικήν, ναγκασθή, άδουήμενος από τό ένστικτον τής αυτοσυντηρήσεως νά άμυνθί. Με φοβήν χροπάθησε νά ξεφύγη από τα νύχια τού λυσσασμένου παιδιού του.

Η πόλη ήχοισεν άγρία. 'Αμφοτέρω έπηγανόχετο κατά γής και επάλαιον με άγρότητα ό μόν ένας τρελλός, ό δέ άλλος άμυνόμενος.

Συρόμενοι έφθαναν έως τήν θύραν, τήν ποίαν ό 'Υδόν είχε άφήσει άνοικτήν.

Ό δυστυχής πατέρας έσχε μίαν έμπενοσιν διό νά άπαλλαγί από τόν κίνδυνον, δέν έπαρά νά σπρώξη τό παιδί του πρός τα έξω!

Αν δέν τό έκαμνε αυτό, θα άπέθνησκε με εκείνος μαζί του. Και τότε με χέρια φρουάσιν έσπρώξε τό μοναχικό παιδί του, τόν 'Υδόν, πρός τό άχανές. Και ή θάλασσα ή μάστιγ ή άχόρταστη τόν κατέπεσε μέσα εις τόν μούγκρισμά της.

Όλα είχαν τώρα πλέον τελείωσι.

Τότε ό πατέρας, ό γέρο-Μπρεχάν, έστρεφόντιζε όλόρφος και έφώναξε, σάν νά έξίστα από έμφύλην:

— Καταραμένε όκεανέ! Τό παιδί μου πέθανε. Πάει κ' αυτό! Μού τό έπήρες! Έλεπν τώρα εύχαριστήμενος; Δέν μού άφρησε νά νέναι! 'Εκδικήθηκες ώριμένως, δι' όσα έκαμα κατόρθωσα νά άποσπάσω από τήν νύχτη σου τόσα χρόνια, φυλάττοντας έδώ στο φάρό σου! Σέ συχαίνομαι. . .

(Μετάφρ. Κ. Καραφύλα)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΤΕ ΛΟΡΑ

[Τά προηγούμενα. — Ό Γιάννης Παπαμαθίος εις μίαν έρωτικήν συνέντευξιν με τήν 'Όλγαν Μαρότσιν, πού τήν άγαπά και μάλιστα πού έχει σχέσεις μαζί της, τής εκθέτει τα σχέδιά του διά τό μέλλον. 'Εργάζεται εις μίαν Τράπεζαν και σχεδιάζει νά έργασθί εις άλλην με καλλίτερον μισθόν και τότε νά τήν νυμφευθί. 'Αλλ' ή 'Όλγα άδιαφορεί δι' όλα αυτά και σιγα-σιγα τού όμολογεί ότι θα παντρευθί άλλον. Ό Γιάννης τής λέγει τότε ότι άλλος τού παρεδόθη γιά ένα καπρίτσιο και τώρα τόν άφίνει γιά νά πάρη κάποιον ήλίθιον γιά τα χεχμέτά του].

4 (Η συνέχεια)

— 'Εχεις δίκιο νά λές τή θυσία μου καπρίτσιο. . . Δέ φταίς έσύ. . . 'Εκεί φτάνει κανείς όταν άφήνεται στην καρδιά του.

— Ποιά καρδιά; . . Πού τήν έρηκες τήν καρδιά; Και σέ πιστεύει αυτός ό γέρος;

— Μη βρίζεις ανθρώπους πού δέν τούς ξέρεις.

— Σέ πιστεύει; . . . Τάχαψε όλα;

Δέν είπα κανένα ψέμμα γιά νά σου φαίνεται παράξενο άν μ' έπιστευε. 'Ισα-ίσα πού αυτό πού έκαμα ήταν μιά ειλκρινεία. 'Ηρωϊσμός. 'Ήταν πολύ πιθανόν, όταν θα τού έκαμνα αυτή τήν άποκάλυψη νάφηνε.

— Θα τόν είχες άρπάξη καλά πρώτα αυτόν τόν δυστυχισμένο. 'Ήσουν σίγουρη πώς τόν κρατούσες στα χέρια σου. Τι ειλκρινεία; 'Εσκέφθηκες αυτό πού θα γινόταν όταν θα τό μάθαινα. 'Ήξερες πολύ καλά τι έστί Γιάννης Παπαμαθίος. 'Εφοβήθηκες πώς δέν θ' άφηνα νά περάσει έτσι αυτή ή ιστορία.

Θά ήγωνα νά τόν δω και θα τού τέλεγα. Τι ειλκρινεία; Κόλπο ήτανε. Κόλπο συνηθισμένο πού πετυχαίνει έννεήντα έννά τοίς εκατό στούς άντρες πού έχουνε άνάφη γιά μιά γυναίκα και άποφάσισαν νά τήν πάρουν. Και δέν ύπηρεχε φόβος νά τα είπω έγώ, κάποτε μπορεί νά τα μάθαινα από άλλους. Λοιπόν μ' αυτού τού είδους τήν ειλκρινεία γλυτώνεις. Τι ειλκρινεία; Τού είπες ακριβώς τι γινότανε; 'Ότι έρχόσονται σάν τρελλή στό σπίτι μου; Αυτόν θα τόν ξέρης από καιρό. Για νά φθάσης σέ τέτοιες έξιομολογήσεις θα είνε όδομάδες ποιήσεις άρχίση μαζί του αυτό τό τραγούδι. Μπορεί και μήν.

Πού τό ξέρω; 'Αλλά δέν τού είπες βέβαια ότι έφευγες από κοντά του κ' έρχόσονται σέ μένα. Δέν είνε δέκα ήμέρες πού ήσθες. 'Ήθελες νά φύγης άμέσως, αλλά άγρίενα κ' έμεινε. Είμαι σίγουρος πώς τότε ύπηρεχε πιά αυτός. Σ' έννοιωθα στα χέρια μου ψυχρή, παγωμένη, αλλά δεχόσονται αυτόν τόν έρωτα. Και τότε είχες κάμει τήν ειλκρινεία σου. Βέβαια δέν τού είπες ότι έξακολουθούσες εκείνο πού τού όμολόγησες γιά ένα παράπτωμα. Αυτές τις λεπτομέρειες δέν τις ξέρει ό άνθρωπος.

Μιλούσε με φωνή πού τή διέκοπτε κ' έκανε τά λόγια του νά τρέμουν ή αγωνία. Στα χείλη του άφρίζε τό πάθος τού ανθρώπου πού έγκαταλείπεται όταν είνε άκόμη κυριευμένος από τήν έρωτική φλόγα.

Η 'Όλγα έκαμε νά γυρίση πρός τή φίλη της. 'Αρχισε νά τόν φοβείται. 'Εκείνος όμως με τρία γρήγορα βήματα εύρέθηκε πάλι κοντά της και τήν εκράτησε δυνατά από τό μπράτσο.

— Στάσου, τής είπε. Δέ θα φύγης.

Η Φίλη πού ήταν κοντά της προσπαθούσε νά τόν καθουράση, αλλά εκείνος ούτε άκούγε τά λόγια της. 'Επαναλάμβανε σάν τρελλός πού δέν μπορεί πιά ν' άρθρώση μιά φράση με νόημα.

— Στάσου. . . 'Όχι. . . Τώρα. . . Θα μού πής. . . Μιά στιγμή. . . Στάσου. . . Στάσου. . . 'Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου. . .

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

Και τής έσφιγγεν όλοένα πειώ δυνατά τό χέρι.

τραγικός σπαραγμός, τόν ύπέταξε πάλι. 'Εκαμαν μερικά βήματα χωρίς νά λένε τίποτε.

— Δέν τ' άφίνετε τώρα; ελεπν ή Φίλη γιά νά άποσπάση τήν 'Όλγα. Στήν κατάσταση πού είσαστε άπόψε δέν μπορείτε νά μιλήσετε. Τά λέτε μιά άλλη ήμέρα. . . Νά σκεφθήτε καλλίτερα και οι δύο. . . Μπορεί νά σάς βγίη σέ καλό.

— 'Όχι, όχι, ελεπν εκείνος.

Και με μιά χειρονομία έπροσπάθησε ν' άπομακρύνη τή Φίλη. 'Αρχισε τότε νά μιλή στήν 'Όλγα με φωνή ταραγμένη από τήν αγωνία του, αλλά σιγά, προσπαθώντας νά τήν κάμη όσο μπορούσε πειώ τρυφερή.

— 'Όλ' αυτά είνε ένα κακό όνειρο πού θα περάση. Είμαι βέβαιος. Θα τό σκεφθής καλλίτερα και σ' αυτά θα ίδής ότι δέν μπορείς νά ήσαι έντυχισμένη πια μόνο μαζί μου. 'Όποιος κ' άν είναί αυτός ό άνθρωπος πού θέλουν νά σου δώσουν, ούτε τόν άγάπησες ούτε θα μπορέσης νά τόν άγαπήσης. Τό ξέρω, τό ξέρω. . . Είναί δουλειές τών άλλων. . . Δέ θέλω νά κατορθώσω κανένα. . . 'Η μαμά σου τό κάνει γιά τήν εύτυχία σου. . . 'Αλλά πώς θα μπορέσης, 'Όλγα, νά ήσαι έντυχισμένη μ' έναν άνθρωπο πού δέν θα σου δώση παρ' ό μόνον τα χεχμέτά του. . . Είμαι βέβαιος ότι πρόκειται γιά άνθρωπο με παράδες. 'Εσύ έχεις άνάγκη από άγάπη, δέν μπορείς νά ζήσης παρ' ό μόνον άνανέυνοντας τόν έρωτα. . . Θα μού είπής ότι είνε έρωτευμένος μαζί σου. 'Αλλά αυτό δέν είνε εκείνο πού σου χρειάζεται. Πρέπει νά τόν άγαπήσης κ' έσύ. . . Τό νά μάς άγαπάη ένας άλλος δέν είνε τίποτε, πολλές φορές μάλιστα είνε μιά φοβερή ένόχλησις. . . Τό πίν είνε ν' άγαπούμε έμεις.

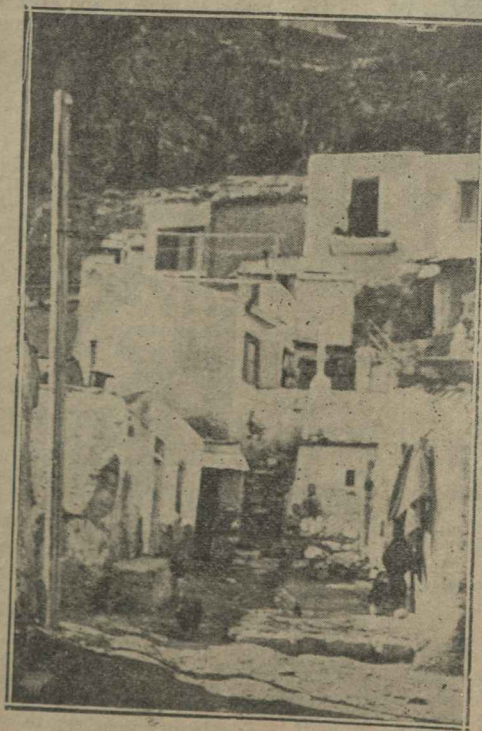
Τό ρυθμικό κάθε τόσο άναφυλλήτό της 'Όλγας, πού τής έμεινε από τό κλάμα, πού είχε κάμει πρδ όλίγου, τόν ένερψήκανε, τόν έκανε τρυφερότερο. Φανταζόταν ότι τήν συγκινούσε.

Και έξακολούθησε νά τής μιλή στόν ίδιο τόνο, επαναλαμβάνοντας διαρκώς τι θα έκανε στήν τράπεζα τής 'Μεσογείων, όπου θα πήγαινε διευθυντής, τήν περιουσία πού θα έφταν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο όμορφος Ιταλός Αλβέρτος Ραμπαλιάνι και η όμορφη Ιταλίδα Μαριέλλα Μπαλιελλίν, που ενίκησαν στον τελευταίο διαγωνισμό καλλονής το Χολιγούντ, έχοντας στο μέσον την Ζάντι Γκέινσφορντ.

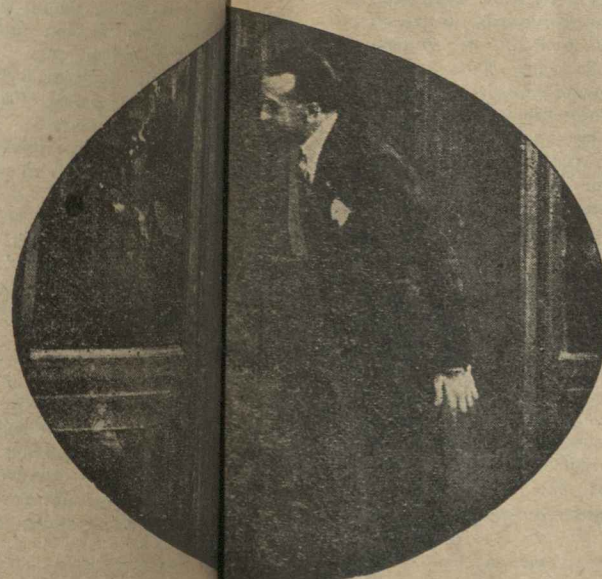
ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ.—'Αναψώτικα και Βλασσαρού.

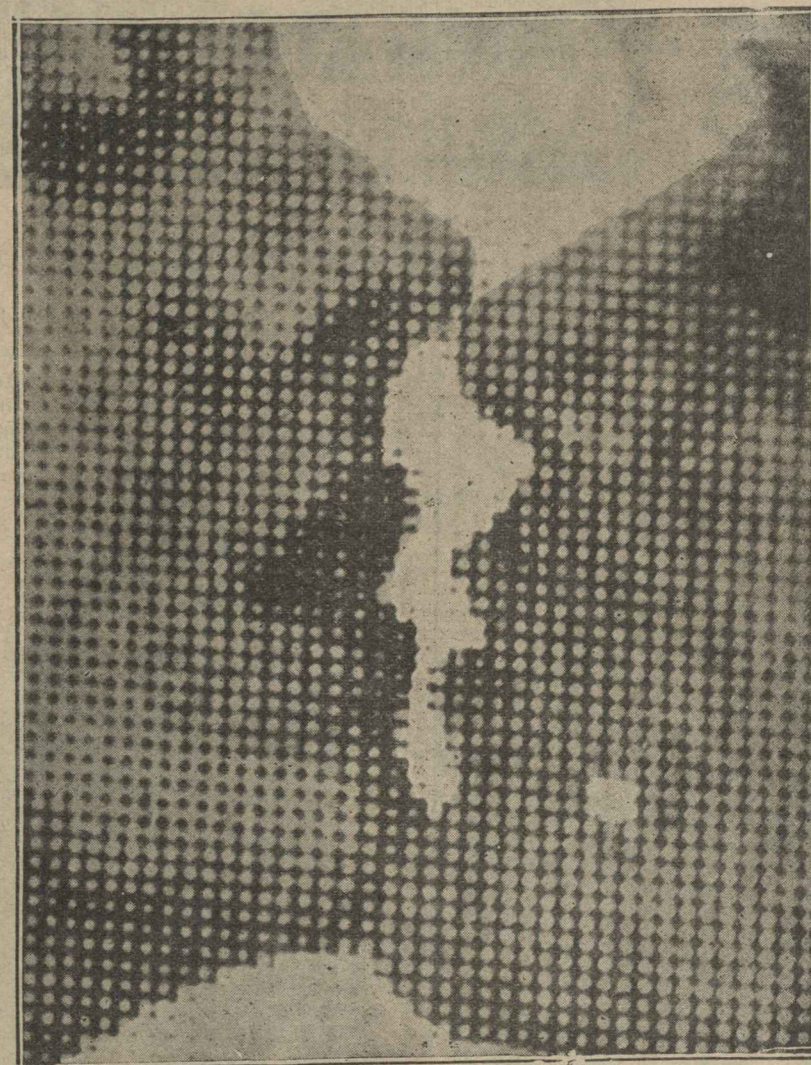
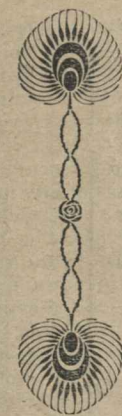
[Φωτογραφία κ. Σπύρου Ναουμίδου]

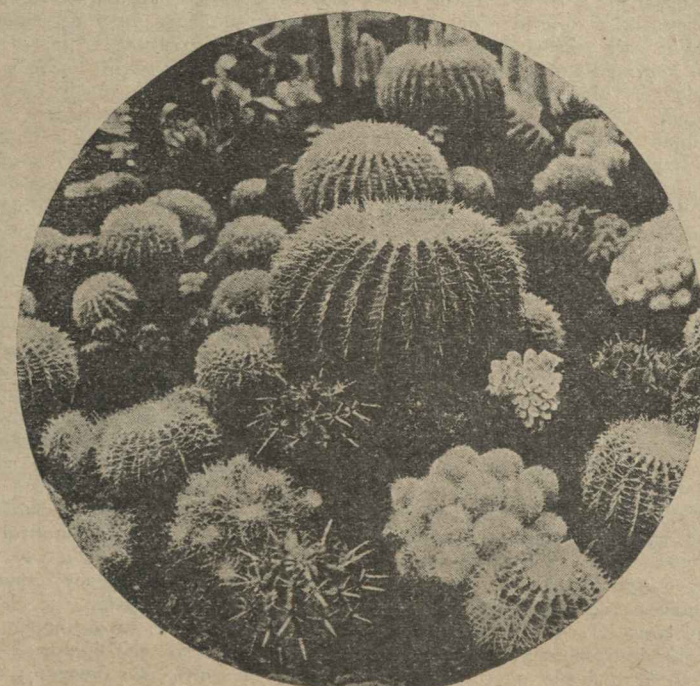
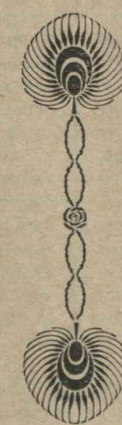
Μία νέα βασίλισσα: Η ανώνυμος καλλονή η βραβευθείσα κατά τον τελευταίο διαγωνισμό καλλονής της Αμερικής.

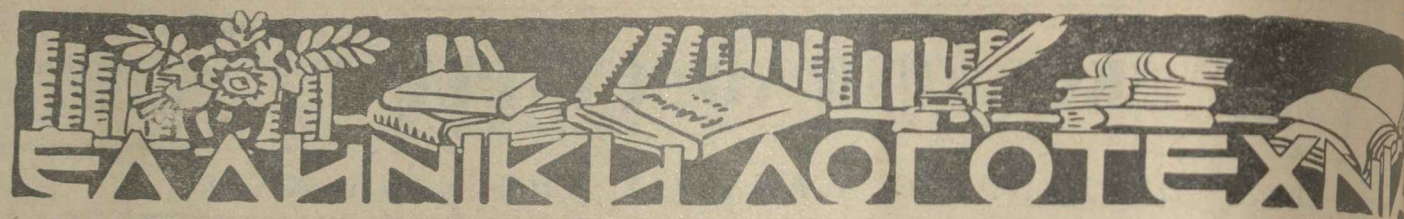
Ο Βασίλειος Βόγας κατά το ταξίδι που έκαμνε κατ' αυτές τις Ρωμην.

Πώς διεβιβάσθη διά του ασυρμάτου τηλεγράφου μία εικόνα δύο έρωτευμένων που φιλιούνται.

Διάφορα είδη κάκτων, που είναι τώρα πολύ της μόδας.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Ήτανε στο κήπο φυτωμένη, μία μεγάλη κίτρινη τριανταφυλλιά· αυτή την τριανταφυλλιά την αγαπούσα, την αγαπούσα μ' όλη μου τη ψυχή, μόνο και μόνο γιατί· ήταν λυπημένη, λυπημένη σαν και μένα.

Ήταν αλλόκοτη τριανταφυλλιά, μία τριανταφυλλιά που δεν ξαναγεννήθηκε στο κόσμο — και μήτε και θα γεννηθή ποτέ...

Κι, έκαμε γι' αγαπή μου κάτι ρόδα τόσο θλιμμένα, μα τόσο κίτρινα — και τόσο θλιμμένα.

Κ' είχε φυτρώσει έτσι παράξενα, που νόμιζες πως θα σου μιλήσει!

Είχε στη μορφή της χυμένη, μία πελιδνή χαμπάδα, — και δε μπορούσες να την χαλοκοιτάξεις — γιατί υπήρχε φόβος να τυφλωθής!

Κ' είχε στα κίτρινα φαρμακωμένα ρόδα της, σπαρμένες εδώ, εκεί, σαν κάποιες λές θαϊνές αναθυμιάσεις υπογείων...

Και σκοπούσε τριγύρω κάτι θανάσιμες μολυσμένες πνοές, σαν εκείνες των φειδιών που ξεφυγάνε.

Και δε μπορούσες να χαϊδέψεις τα κίτρινα ρόδα της, να τα χαϊδέψεις και να τα μυρίσεις — γιατί ήταν έπομένο να πεθάνεις.

Έσύ όμως τη μισούσες τη τριανταφυλλιά με τα κίτρινα ρόδα, τη μισούσες όσο την αγαπάγα εγώ — επίμονα, με πάθος, όπως ξε-ρουν ή γυναίκες να μισούν... Και τη μισού-σες όχι βέβαια για καμιά μεγάλη αφορμή — απλώς και μόνο γιατί την αγαπούσα εγώ.

Από αυτήν την παράξενη, την άρωστη-μένη, την γιομάτη φαρμάκι κίτρινη τριανταφυλλιά, θα κόψω απόψε πλήθος ρόδα. Θα κό-ψω απόψε πλήθος ρόδα, (και θα είναι, ω πό-σο φρικαλέα) και θα στα δώσω για τελευ-ταίο μου δώρο — για να καταλάβεις πόσο σ' έχω μισώ!

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΠΑΠΑΓΩΡΓΙΟΥ

σ' όλους τους θεατές της. Μέσα στο γλαυκό σκιάφρος άκουσε όλων τις αναπνοές ν' ασθμαί-νουν, να γίνονται στεναγμοί αγωνίας... 'Ο 'Αρενδσεν έννοιωσε έξαφνα ένα χέρι ν' άρ-πάξει το δικό του. Ήταν το χέρι της κ. δ' 'Αρμαπαζάν που τον έσφιγγε σπασμωδικά και παράρσα, σε βαθμό ώστε το διαμάντι του δαχτυλιδιού της να του ξεσχίζει το δέρμα. Και ένφ γύρω στη χορεύτρια ή έξωτική μουσική έ-φθανε στο κορύφωμα της έρωτικής μανίας έ-κείνη σ' έναν υπέρτατο σπασμό ρίχθηκε στα πόδια του είδώλου ανάσκελα με δλάνοιχτη την άγκαλιά, άκίνητη μαρμαρωμένη κάτω απ' τα φίλια της ούρανιας του έρωμένης...

Σ' αυτό το υπέρτατο δράμα κλεισθηκε από-τομα ή σκηνή, και ένφ όλοι οι θεαταί ούρλια-ζαν σαν τρελλοί από ήδονικό ένθουσιασμό, ό 'Αρενδσεν, τρομαγμένος από μία ξεσχισμένη φωνή στο πλάι του, έσκυψε και έπιασε στα χείρα του την κ. δ' 'Αρμαπαζάν, που έπεφτε λιπόθυμη... (Η συνέχεια είς τὸ προσεχές)

(ΣΗΜ. «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ».— Η παράφρασις της «Κόκκινης χορευτρίας» φιλοτεχνείται υπό της έκλεκτής λογίας μας Κας Σοφίας Σπανούδη. Αί κοσμούσαι δὲ τὸ κείμενον εἰκόνες εἶναι ὅλαι αὐθεντικαὶ καὶ ἔχουν ληφθῆ ἐκ τοῦ περιφήμου, ἁλλὰ δυσσεβέτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, βιβλίου τοῦ Ἰσπανοῦ Ε. Γκο-μῆς—Καρίλλο).

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τὸ άκουσα, τὸ διάβασα, δὲ θυμάμαι καὶ καλὰ... Πάει ὅμως πολὺς καιρὸς, ἔτσι μοῦ φαίνεται.

Εἴτανε λέει, βρισκότανε σὲ κάποια πολι-τεία, μιὰ πλατεία. Μία πλατεία, τόσο μεγά-λη, ποὺ οἱ προεστοὶ τῆς πολιτείας ἐκείνης καταλάβαινε τ' ἀνὸφελὸ τῆς κι' ἀποφασίσανε νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν γιὰ κάτι τὸ πῶ ὠφέ-λιμο. Νὰ χτίσουν... σπίτια.

Κ' ἐχτίσανε. Ἐχτίσανε σπίτια ψηλά, τερά-στια σὲ ὅγκο, κατὰλληλα καὶ κάθε χρῆση... Δύο σειρές τῇ μιᾷ δίπλα στὴν ἄλλη.

Στενόμακρο ἡ πλατεία δώσανε τὴν ἀπλο-χωριά στα σπίτια κ' ἔτσι ἀφήσανε τόσο, ὅσο χρειαζότανε γιὰ τὸ προσέερασμα, ἕνα στενὸ, μακρὸ δρομάκι.

Πόσο ψηλά τὰ σπίτια καὶ τί στενόμακρος ὁ δρόμος!

Φτωχὸ δρομάκι, στριμωγμένο κάτω θαθειά, τόσο ἀποπνιχτικὰ ἐκεῖ ἀνάμεσα μόνο καὶ μό-νο γιὰ νὰ ξεκονομήσουν οἱ προεστοὶ τῆς πο-λιτείας δύο κάμαρες παραπάνω καὶ νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ ἐσοδεῖα μεγαλῆτερη.

Κ' εἶναι νὰ τὸ λυπᾶσαι κοιτάζοντάς το ἀπὸ ψηλά. Νιώθεις τὴ στενοχωρία του, τὴν ἀγω-νία του πλαγιασμένο χάμω θαθειά, χωρὶς ἀνά-σα, χωρὶς μιλιὰ, χαζὸ καὶ σαστισμένο μέσα στὸ μακρὸς του.

Πάνω του ψηλά κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀφταστούς τοίχους ξεπροβάλλει σὰν κορδελί-στα, μιὰ γραμμὴ οὐρανοῦ. Καὶ μετὰ παρᾶπο-ν τ' ἀκούς νὰ μουρμουρίζῃ, παρηγοριὰ νὰ δίνῃ: — Δὲν εἶμαι μόνο, ἔχω ἀδελφοὺς ἐκεῖ ἐπά-νω. Κρίμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ φωνή μου ψηλὰ ἐκεῖ ἐπάνω...

Κ' ὅταν τὰ μεσημέρια γιὰ λίγες στιγμὲς ὁ ἥλιος προσπερνᾷ πάνω του βιαστικὰ, ξα-φνιάζεται κι' ἀναρωτιέται φοβισμένα:

— Μπᾶ, ὑπάρχει τόσο φῶς ζωηρὸ;

— Αὐτοὶ δρομάκι, ἔχασες πιά καὶ κάθε ἀνα-λαμπὴ ἀπὸ τὸ μνημονικό. Πάει, δὲ θυμᾶσαι πιά σὰν ὀλημερίς, μεσ' στὴν πλατεία ἀνά-μεσα, ἀγκάλιαζες τὸν ἥλιο, σφιχτά, ἡδονικὰ ὅλο χαρὰ...

Τώρα κι' αὐτὸ τὸ λιγοστό, περαστικό του φῶς, περιορισμένο ἀπὸ τῶν σπιτιῶν τὸ ὕψος, πόσες φορές δὲ σκοτεινιάζει ἀπὸ θολὰ πυκνὰ σύννεφα.

Καὶ τότε σταγόνες μικρές, ἔπειτα πῶ χον-τρές μπορούνε καὶ περνοῦνε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ξέσκεπο, μὰ κι' ὅ,τι δὲν περάσῃ, θὰ σοὺ τὸ φέρουν ἄρθωνα, νὰ κυλήσῃ πάνω σου, οἱ νερο-χύτες τῶν σπιτιῶν ἀπὸ τίς ὀλόφαρδες ταρα-τσες.

Καὶ νᾶναι μόνο τὸ νερὸ ποὺ χύνεται πάνω σου! Βρίσκουν, βλέπεις εὐκαιρία νὰ χύσουν κι' ὅ,τι βρώμικο ἔχουν οἱ νοικοκυραῖοι στὰ σπίτια τους. Κι' ὅλα καὶ τὰ κυλᾷ πότε μετ' ὀρ-μῇ καὶ πότε σιγανὰ ἐπάνω σου.

Δὲ σὲ τρομάζει ὅμως τὸ νερὸ οὕτε κ' οἱ βρωμίες αὐτές, οἱ ἀλαφριές ἢ κ' οἱ βαριές πα-τημασιές, ὅσο σὲ ξετρελλαίνει ὁ πυκνὸς ὁ ἴσκιος ὁ θαρὺς ποὺ ρίχνουνε — ἀθελά τους κι' αὐτὰ — τὰ σπίτια μετὰ τοὺς ψηλοὺς τοὺς τοίχους. Φρικτὴ σὲ πιάνει στὸ μολυδένιο τὸ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Στὸ σμιαγμένο παρεκκλῆ- τῆς ἀνοίξης τὸ θεῖο καντί- εἰκόνες ἔχει ζωγραφισ- μ' ἀγριοκούλινδα τ' Ἀπόλλο- ν...

Ὁ ἥλιος γέρνοντας στὴ δὴ- μπροστά στοῦ Ἱεροῦ τὴν Π- μταίνει δαίλα νὰ προσκλῇ- κι' ἀνάφει υπέρλαμπρο κατ-

Σκορπάει γλυκεῖα μουσικοὶ- δάφνη στὸν τοῖχο ριζοῦν- θυμίαμα ποὺ καίει ἡ Πίστις...

Καὶ μιὰ χελιδονοφωλὴ- ψηλὰ στὸ νάρθηκα κτισμένη- ψάλλει τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣ

σκοτάδι κι' ἀγκομαχᾷ, πάντα ποὺ- τὼ θαθεῖα αἰώνια δικασμένο.

* *

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ κα- ἡ πλατεία ἀπὸ τοὺς προεστοὺς τῆς- τείας, πόσος καιρὸς δὲ μᾶς λέει τὸ πα- φαίνεται πὼς δὲ νοιαστήκανε οἱ ἄν-θρωποι νὰ μετρήσουν τὸ διάστη- νοιστήκανε γιὰτὶ δὲ τὴν ἔξανε τὴν- οἱ μακρὶνοὶ ἡ μὴτος μέσα ἀπὸ τίς- σὰν γκρεμιστήκανε τὰ σπίτια ὅλα τῆς- τείας, δὲν ἐξέφυγε κανεὶς.

Καὶ μιὰ μέρα, κάποιος περαστικός τι- ξιδευτής, ποὺ τ' ἄρρεα κάθε καλὸ καὶ- μιο, κάθε περίεργο καὶ ἄγνωστο, νὰ- καὶ νὰ φτιάνῃ πάνω σ' αὐτὸ τὴ δὴ-θη- θηκε συλλογισμένος, ὅλος κρυφὸ χα- κι' ἀπορία, πάνω σ' ἐρείπια, σὲς σκί- τρες τῆς πολιτείας.

Ἦρθε σιγὰ, δειλὰ καὶ κᾄθης ψηλὰ- στὸ πῶ μεγάλο σώριασμα. Ἐφανε γύ- ρω τὴ ματιά του, κι' ἀντίκρουσε πέτ- ρες γάλας πέτρες, αὐτές ποὺ μόνο ζῆτανε- παλητό, πολὺ παληὸ καιρὸ. Ἐτσι φαίνε- ται ἐκείνου.

Κι' ἀνάμεσα ξεχώριζε προκλητικὰ, γ- γραμμὴ στενὴ καὶ μακρουλὴ ξεκλῶ- λαμπερὴ στὸν ἥλιο.

Ἐμοιάζει μὲ μονοπάτι, μορεῖ νᾶναι- δρόμος, σκέφτηκε ὁ περαστικός καὶ ζῆ- Δρασκελῖσε τὸ φάρδος, μέτρησε μὲ- μασιές, κάτι νὰ θεβαιώσῃ γύρω του- λα γυρνοῦσε στὸ μαλὸ του.

Κ' ἔσκυψε, σίμως τὸ χέρι του πάνω- πετραδάκια ποὺ γιομίζανε τὸ μακρὸς- τοῦ φάνηκε πὼς ἀκούσε μουρμουρη- πρόσσε, τ' αὐτὸ του τέντωσε κατὰ τὸ- ἴσως ποὺ θὰ τοὺ λάμπρυνε τὴ δόξα του.

— Ἀνθρώπε, πόσο κακὸς ποὺ εἶ- Πόσο σὲ τρέμω. Μή... μὴ με κοιτά- πολὺ. Πήγαινε κ' ἔλα ἐπάνω μου, σκεφτῆς νὰ με ξανασκαλῶσῃς!

ΛΙΑΝ ΠΡΙΟΝ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ ζω- γράφος Γκάρθ αισθάνεται ὅτι ἀγαπᾷ τὴν- μὴς Τζέννη Τσάμπιον ἀπὸ ἕνα θράδυ ποὺ αὐ- τὴ ἐτραγουδῆσεν εἰς μιὰν ἐσπερίδα τῆς θεί- ας τῆς Δουκίσσης. Ἡ Τζέννη ἀνταποκρίνε- ται εἰς τὸ αἰσθημὰ του ἄλλα νομίζει ὅτι- πρόκειται ἐκεῖνος νὰ νυμφεῖται τὴν Ἀμε- ρικανίδα Λίστερ, τὴν ὁποῖαν ποὺ παρουσία- σαν εἰς τὴν ἑσπρίδαν τῆς λαίδης Ἰγκλεμπη, ὅπου δίδεται μία ἐσπρίτ].

(Η συνέχεια)

— Ναί, ἀλήθεια, εἶνε ὠρασιώτης. Ἄν τὴν- βλέπατε χθὲς τὸ δρόμν κατάσπρα ντυμένη, μὲ- ἄσπρα τριανταφυλλὰ στὰ μαλλιά της! Μοῦ φα- νηκε παράξενο πὼς δὲν ἔβλεπα τὸν Γκάρθ νὰ- δείχνῃ περισσύτερο ένθουσιασμό μαζί της. Ἦ- σως ὅμως αὐτὴ του ἡ ἀπάθεια νὰ εἶνε καλὸ- σημεῖον. Ὑποθετὸ πὼς σκέπτεται πρὶν πάρῃ- ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν του.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς εἶνε ἤδη ἀποφασισμένος- ἀπὸ τὸ Ὁδερντέν. Ἀλλὰ ὁ γάμος εἶνε γι' αὐ- τὸν ἕνα πολὺ σοβαρὸ πρᾶγμα. . . Τὶ χαρὰ νὰ- βρισκεται κανεὶς ἐδῶ! Τὸ Λονδῖνον εἶνε ἀπο- πνιχτικὸ καὶ θλιβερὸ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Ὁ! τὶ- τρέλλα εἶνε ἡ μικρὴ σας ἐκκλησίαισα ὅλη σκε- πασμένη μετὰ μισοί! Πὼς ἀνυπομονῶ νὰ παῖξω- ὄργανον τὴν Κυριακή.

— Ἐνὰ λεπτὸ βρέθηκα μέσα στὸ πάρκο καὶ- ἡ Μύρα σταμάτησε τ' ὀλογά της καὶ πῆ- ρθηκε ἐλαφρά.

— Πᾶμε στὸ σπίτι νὰ σᾶς ὀδηγήσω στὸ- δωμάτιό σας. Σᾶς ἐτοιμάσαμε τὴν κάμαρα με- τὴς μονόλιες. Ἐξέρω πὼς ἀγαπᾶτε τὴν θεά τῆς- ἡμνης ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐξέσασ νὰ σᾶς πῶ ὅτι- αὐτὴ τὴ στιγμή ἐκεῖ κάτω διεξάγεται ἕνας με- γάλος ἀγὼν τένις. Πρέπει ν' ἀλλάξετε τουα- λῆτα καὶ νὰ κατεβῆτε καὶ σῆς. Ὁ Γκάρθ- καὶ ὁ Ρόννη θὰ παίξουν τὸ φινάλε τοῦ ἀνδρικοῦ- ἀγωνίσματος. Θὰ εἶνε ὠραῖο θέαμα. Ἐπειτα- θὰ πάρωμε τὸ τσάι κάτω ἀπὸ τίς καστανιές. Μὴν ἀργήσετε, ἀγαπητὴ μου. Ἐξέρω πὼς δὲν- κάνετε ὄρεσ σὲ κοκκεταριές σάν ἐμᾶς.

Μετὰ δέκα λεπτά ἡ Τζέννη ἦταν ἔτοιμη καὶ- κατέβαινε σὲς πρασιές τοῦ τένις. Ὅλη ἡ- συντροφιά ἦταν σκορασμένη ἐκεῖ κάτω ἀπὸ- τίς μεγάλες καστανιές ποὺ κρεμνοῦσαν τίς ἀν- θισμένες δότρες των σάν ἄσπρα καὶ ῥοῖς πο- λυκάδηνλα. Καθὼς πλησίαζεν ἡ Τζέννη, διέκρι- νε φώτῃ-πρώτῃ τὴν λιγερὴ καὶ εὐλύγιστη σι- λινέττα τοῦ Γκάρθ μετὰ τὸ ἄσπρο φανελλένιο- κοστούμι καὶ τὸ μὲν μεταξοτὸ ποικύμαστο. Ἐπειτα εἶδε τὸν Ρόννη, μεγάλο καὶ δυναμωμέ- νο, σωστὸν ἡρόκλειον ἀντίπαλον τοῦ Γκάρθ, γιὰ νὰ ἰσοζυγίσῃ μετὰ τὴν ἀθλητικὴν του ρώμην- τὸ ἐλαφρὸ χέρι καὶ τὸ γλῆγορο ἀλάνθαστο- μάτι ἐκείνου.

Τὸ παιχνίδι ἦταν ζωηρότατο καὶ ξαναμμέ- νο. Ὁ Γκάρθ εἶχε κερδίσει τὸ πρῶτο «σέτ»- καὶ φαίνονταν ἔτοιμος νὰ κερδίσῃ τὴν τελειω- τικὴ νίκη.

Ἡ Τζέννη διηυθύνθηκε σὲ μιὰ ψάθην πολυ- θρόνα κοντὰ στὴ Μύρα. Τὴν ἐπεδέχθησαν ὅλοι- με θεομᾶς ένδειξεις, χωρὶς ὅμως νὰ περισπα- σθῇ ἡ προσοχή τους ἀπὸ τὸ παιχνίδι.

Ἐξαφνα μιὰ κραυγὴ ἐκπληξέως ἀκούσθηκε- ἀπ' ὅλους. Ὁ Γκάρθ εἶχε κάνει δύο βαρεῖα- λάθῃ στὸ παιχνίδι του. Ἡ Τζέννη εἶχε καθίσει- καὶ παρακολουθοῦσε μ' ένδιαφέρον. Μόλις κά- θησε νένα ἐπαφρονήσις καὶ διαμαρτυρία ἀ- κούσθηκεσαν. Ὁ Γκάρθ ἔριξε τὴ μπάλα του- μέσα στὸ δίκτυον, καὶ πέρασε τὴ γραμμὴ.

Ὁ Ρόννη κέρδισε ὀριστικῶς. — Αὐτοῖν, εἶπεν ὁ Μπίλλν, ποτὲ μοὺ δὲν- εἶ- δα τὸν Γκάρθ νὰ κάνει παρόμοιες γκάφες. Τὶ- κρίμα! Αὐτὸς εἶναι πάντα ὁ καθιερωμένος νι- κητὴς τὸ τένις. Τέλος πάντων, ἄς εἶνε. Θά-

χωμε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρακολουθήσωμε- κι' ἄλλο ἕνα «σέτ». Εἶναι θαυμάσια ταιρια- σμένοι οἱ δύο τους. Ὁ Γκάρθ εἶνε ἡ ἀστρατὴ, ὁ Ρόννη ὁ κεραυνός.

Οἱ παίχται πλησίαζαν. Ὁ Γκάρθ ἐφαίνετο- λίγο γλωμός. Ἐφαίνετο στενοχωρημένος γιὰ- τὴν ἀδυναμία ποὺ ἔδειξε στὴν κρισιμώτερη- στιγμὴ τοῦ παιχνιδιοῦ, ὅχι πὼς τὸν ἔμελλε- ληφθῇ τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς του, καὶ πὼς- ἄρχισε νὰ κᾄνῃ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀντελήφθη- τὴν ἥρεμην σιλινέττα τῆς Τζέννης νὰ προχω- ρῇ πρὸς τὸ τένις. Ἡ θεά ἐκείνη τὸν ἔκαμε- νὰ τὰ μετρεδῇ. Ὅλα χάθηκαν ἐμπρὸς στὰ- μάτια του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς- θεατάς, ἕνα πρόσωπο μόνον εἶχεν ἀντελήφθῃ- τὴν ταραχὴν τοῦ Γκάρθ καὶ τὴν συνεχέτισε- με τὸν ἐρχομὸ τῆς Τζέννης, καὶ τὸ πρόσωπον- αὐτὸ ἦταν ἡ χαριτωμένη Ἀμερικανὶς μὲς Λί- στερ.

Τὸ ἀγώνισμα ξανάρχισεν ἀμέσως ἀκόμη ζω-

Ἡ Παυλίνα Λίστερ ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις- τῆς ὠραίας νεότητος...

ηρότερο καὶ έντονώτερο καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ- Γκάρθ κέρδισε τὴν ὀριστικὴ νίκη.

Οἱ δύο νέοι βγήκαν μαζί ἀπὸ τὸ τετραῖν με- τίς ρακέτες τους στὴ μασχάλη καὶ ἡ δὴς- τῆς πὼς ἡ ἀνδρεία καὶ τιμὴ τὴν ἔχαν διαμι- ριστήσῃ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Καὶ οἱ δύο ἔ- νοιωναν τὴ μέτῃ τῆς νίκης.

Ἡ Παυλίνα Λίστερ ἦταν καθισμένη κρατῶν- τας στὰ γόνατά της τὸ δεστὸν τοῦ Γκάρθ κα- θὼς καὶ τὸ χρυσὸ του ρολογὶ μετὰ τὸν ἄλυσίδα- ποὺ τῆς εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἐκεῖνος τὴν ὥρα ποὺ- πῆγε νὰ παίξῃ. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἐμπρὸς- τῆς γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πράγματά του, ἔβαλε τὴ- ρακέττα του καὶ πῆγε κατευθεῖαν στὴ Τζέννη.

— Πὼς εἰσθε μὲς Τσάμπιον;

Τὰ μάτια του ζητοῦσαν μετὰ ἀνυπόμονη φλό- γα τὰ μάτια τῆς Τζέννης καὶ ἡ ἀμοιβαία χαρὰ- ποὺ διάβασε μέσα τους τὸν ἔκαμε παρᾶφορο- ἀπὸ εὐτυχία. Ήταν τόσο δυστυχὴς μακρὰ- τῆς αὐτῆς τῆς μέρες! Τοῦ φαίνονταν ἀκατανό- ητο πὼς ἡ ἀπουσία ἐνὸς μόνον προσώπου ἦταν- ἱκανὴ νὰ φέρῃ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐξ ἄλλου- ὅμως ἦταν ἱκανοποιημένος ὅτι δοκίμασαν καὶ- οἱ δύο τους αὐτὸν τὸν ὀλιγοήμερο χωρισμό, καὶ- πῆσαν συνειδήσει τῆς σημασίας του, ἀφοῦ- τώρα πλέον ἔφθανε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ τῆς ἐξω- μολογεῖτο πόσο φλογερὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν ἔ-

χι πάντα κοντὰ του τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ- δοκιμασία αὐτὴ τοὺς δίδαξε πολὺ καλὰ τί ση- μαίνει ἡ εὐτυχία τοῦ νὰ μένουν πάντα μαζί.

Ὅλες αὐτές ἡ σκέψεις πλημμυροῦσαν τὴν- ψυχὴν τοῦ Γκάρθ ὅταν ἀπέτεινε στὴ Τζέννη τὴν- τυπικὴ ἐρώτησιν «Πὼς εἰσθε»; Στὴν ἐρώτησιν- αὐτὴ συνήθως δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς, ἡ Τζέννη ὁ- μως νόμιζε πὼς ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ.

— Εἶμαι πολὺ καλά φίλε μου, ἀπ' τὴν στιγ- μὴ ποὺ ἐφθασα ἐδῶ.

Ὁ Γκάρθ ἀκούσθηκε τὴ ρακέττα του στὴν- πολυθρόνα τῆς Τζέννης, ἔπειτα ξαπλώθηκε ἐμ- πρὸς στὰ πόδια τῆς ἐπάνω στὴ χλόη.

— Γιατί; Δὲν περάσατε καλὰ στὸ Λονδί- νον; τὴ ρώτησε σιγὰ, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Πέρασα πολὺ καλὰ ὅπως πάντα εἶπεν- ἐκείνη μετὰ εὐκρινείας.

— Ἐκανε ὅμως πολλὴ ζέστη καὶ εἶχε σκό- νη στὴν πόλιν.

— Ὁχι, ὅχι, δὲν ἐφταγε τὸ Λονδῖνον. Ἐγὼ- ἔφτασα καὶ θὰ σᾶς ἐξομολογήθω κάτι, Γκάρθ, ποὺ θὰ με κᾄνῃ νὰ ντρέπομαι ἀέναντί σας. Γιὰ πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ μου αἰσθάνθηκα πλῆ- ξι! Καὶ μόνον οἱ πληκτικοὶ καὶ οἱ ἄδαιοι ἄν- θρωποι αἰσθάνονται πλῆξι. Ἀλλὰ μέσα στὸ- τραῖνο ἦρα τὴν αἰτία τῆς στενοχωρίας μου. Μ' ἀκούτε, Γκάρθ;

Ὁ Γκάρθ ἀνασπώθηκε καὶ τὴν κύτταξε- στὰ μάτια μετὰ στενοχωρία.

— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό σας, ἀγαπητὴ μου- φίλε, τοῦ εἶπε.

— Καὶ πὼς αὐτό; ρώτησε ὁ Γκάρθ.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο πολὺ φυσικός. Ἀλλὰ στὰ μάγουλά του χύθηκε ἕνα κατακόκ- κινον χρῶμα.

— Γιατὶ ὅλες τίς τελευταῖες μέρες στὸ- Ὁδερντέν με εἶχατε παρασύρει σὲ τέτοια δο- γμα μουσικῆς ὥστε νὰ αἰσθανθῶ τὴν ὀδυνηρὰ- ἔλλειψίν της στὸ Λονδῖνον. Ἀρχισα νὰ φο- βούμαι γιὰ τὴν ψυχικὴ μου ἰσορροπία ἐκεῖ, τό- σον ἦμουν δυστυχὴς χωρὶς μουσική.

Τόσο τὸ καλλίτερο λοιπόν, εἶπεν ἡ Μύρα- γελαστὴ κάτω ἀπὸ τὴν κόκκινην ὀμπρέλλα της. Θὰ ξαναρχίσετε ἐδῶ τὰ μουσικὰ σας ὄργια- μαζί μετὰ τὸν Γκάρθ. Δὲν ζητοῦμε τίποτε καλλί- τερο ὅλοι παρὰ νὰ σᾶς ἀκούμε.

Ἡ μὲς Λίστερ ἦλθε κοντὰ τους καὶ ἔμα- ἄ- κουσεν ὅτι μιλοῦσαν γιὰ μουσικὴ ἄρχισε νὰ τοὺς- διηγῆται τὸ ἐπισηδίοεν ἐνὸς κονσέρτου ἐπάνω- στὸ «Αραμπαζ» τὸ ὑπερωκεάνειο ποὺ τίς εἶχε- φέρει ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἡ Τζέννη τὴν ἄκουε- προσεκτικὰ καὶ ἔμενε γοητευμένη ἀπὸ τὸν τόνο- τῆς φωνῆς, τίς χειρονομίες καὶ τὴν ὅλη εὐμορ- φιά τῆς χαριτωμένης Ἀμερικανίδος. Ἐσκέ- πτετο τὴν εὐχαρίστησιν ποὺ θὰ δικίμαζε ὁ- Γκάρθ νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ τὴν ἀκούῃ καὶ τὸν- κύτταξε, ἀλλὰ ἐκείνος ἦτο πάντα καθισμένος- κατὰ γῆς καὶ οὕτε σήκωνε τὸ κεφάλιν του νὰ- ἰδῇ τὴν μὲς Λίστερ. Μ' ἕνα κλαδὶ ἀνθισμένης- καστανιάς διέγραφε κύκλους καὶ σχήματα ἐ- πάνω στὴ χλόη. Ἡ Τζέννη τὸν παρατήρησε- μιὰ στιγμὴ μετὰ περιέργεια καὶ ἦρεσ δὲν ἦ- ταν καθόλου εὐγενὲς ἐκ μέρους του νὰ μὴν- προσέξῃ καθόλου στὰ λόγια τῆς μὲς Λίστερ- καὶ νὰ τῆς δείχνῃ τὴν ἀδιαφορίαν.

Σημώθηκαν ὅλοι σὲ λίγο καὶ διηυθύνθησαν- στὴν ἑσπρίδαν. Ἡ Τζέννη ἔβλεπε τὸν Γκάρθ καὶ- τὴν Παυλίνα πλάι-πλάι νὰ βαδίζουν στὸ ἀν- θισμένο πάρκο καὶ νὰ τοὺς περιβάλλῃ τὸ φῶς- ποὺ δύνοντες ἥλιον μετὰ χρυσο

Η ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΚΑΠΝΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

— Τί νά σοῦ πῶ, κόρη μου... Ἐγὼ διστά-
ζω πολὺ...
— Γιατί μπαμπά; Ἐχει τόσα προτερή-
ματα...
— Ναί... Μὰ φοβάμαι ὅτι δὲν εἶναι νέος
μὲ σταθερὸν χαρακτήρα...
— Ἐγὼ συμπεραίνω ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον.
— Καί πῶς τὸ συμπεραίνεις;
— Ἀπλούστατα: ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ κα-
πνίζει...
— Τί λές τώρα, κόρη μου;
— Ἐξή μῆνες τώρα ποὺ τὸν γνωρίζω, κα-
πνίζει τὸν ἴδιον καπνὸ...

ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΓΕΣ ΚΑΛΟΥ

Ἡ κυρία. — Μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι καθόλου
κατάλληλη γιὰ νταντά. Εἶσαι: ὑπερβολικὰ
κοντή...
Ἡ ὑποψήφια νταντά. — Ἰσια-ἰσια
γι' αὐτὸ εἶμαι καταλληλότερη...
Ἡ κυρία. — Πῶς;
Ἡ ὑποψήφια νταντά. — Βέβαια.
Ὅταν πέφτει τὸ παιδί ἀπὸ τὰ χερίά μου κά-
τω δὲν θὰ χτυπήσῃ πολὺ...

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Γυμνάσιον.
Ὁ καθ' ἡ γη τῆς τῆς Φυσικῆς.
— Ποῖαι λοιπὸν εἶναι αἱ ιδιότητες τῆς θερ-
μότητος;
Ὁ καθ' ἡ γη τῆς. — Μία ἐκ τῶν ιδιοτήτων
αὐτῶν εἶναι ὅτι ἡ θερμότης προκαλεῖ δια-
στολὴν τῶν σωμάτων.
Ὁ καθ' ἡ γη τῆς. — Λαμπρά. Πές μου
καὶ ἓνα παράδειγμα.
Ὁ καθ' ἡ γη τῆς. — Τὸ θέρος, ποῦ ἡ θερ-
μότης εἶναι μεγαλυτέρα, αἱ ἡμέραι γίνονται
μεγαλύτεραι.

Εἰς ἓνα χωριὸ τῆς Θεσσαλίας, ὅπου ἄργησε
νὰ βρέξῃ, οἱ χωρικοὶ ἐπῆγαν στὸν παπὰν καὶ
τὸν παρεκάλεσαν νὰ κάμῃ λιτανεῖαν γιὰ νὰ
βρέξῃ.
— Τέκνα μου, τοὺς ἀπήντησε ὁ παπᾶς,
θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.
Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι αἱ δεήσεις μου δὲν θὰ φθά-
σουν ἕως τὸν οὐρανὸ γιὰτὶ φυσάει βορρῆς.

Ἐνας πλούσιος διατηρῶν ἄλογα γιὰ τὰς
ἱπποδρομίας τοῦ Φαλήρου εἶχε τὴν ἀτυχίαν
νὰ τοῦ ἀρρωστήσῃ ἓνα ἀπ' αὐτά. Τὸ παρέδω-
σε λοιπὸν, πρὸ μηνός, εἰς ἓνα κτηνίατρον.
Προχθὲς δὲ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν κτηνίατρον τὸν
ἐξῆς λογαριασμὸν:
Διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ ἵππου... δρ. 4.500
Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀφαιροῦν-
ται τὰ εἰσπραχθέντα ἐκ τῆς
πωλήσεως τοῦ δέρματος τοῦ
ἵππου... δρ. 100
Ὁφειλόμενον ὑπόλοιπον... δρ. 4.400

Μία χορεύτρια γυμνῶν χορῶν παρουσιάζε-
ται εἰς ἓνα θιασάρχην καὶ ζητεῖ ἐργασίαν.
— Καί τί μισθὸ θέλεις;
— Μὰ θάχω καὶ τὰ ἐξοδά μου... Θέλω
τοῦλάχιστον 6.000 δραχμὰς τὸν μῆνα...
— Τί λές; Ἀδύνατον! Τόσα δὲν πέρ-
νουν οὔτε οἱ συνταγματάρχαι.
— Ἐ, τότε βάλε τοὺς συνταγματάρχας νὰ
χορέψουν γυμναί...

Δύο σπουδαῖοι μεγαλέμποροι σκουπῶν συ-
ναντῶνται στὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ ἀποφασίζουν
νὰ μιλήσουν εἰλικρινῶς.
— Πῶς καταφέρνεις καὶ πουλεῖς τόσο φθη-
νὰ τίς σκουπές σου;
— Θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ κλέβω
τὰ ξύλα, ποὺ τίς φτιάχνω. Μὰ σὺ πουλᾷς πιὸ
φθηνά. Πῶς σέ συμφέρει;
— Βλάχα! Ἐγὼ τὰ κλέβω ἑτοιμα τὰ
ξύλα.

Ὁ μικρὸς ζητιάνος. — Δός μου.
μάρμπα, μιὰ δραχμὴ. Δὲν ἔχω οὔτε πατέρα
οὔτε μητέρα.
Ὁ καθ' ἡ γη τῆς. — Πάψε, μικρέ, τὰ
φέμματα! Πῶς ἤλθες τότε εἰς τὸν κόσμον;

Μεταξὺ φιλενάδων:
— Ἀπεφάνισα πλέον νὰ πάρω διαζύγιον.
— Καλὰ θὰ κάμῃς. Θὰ κάμῃς ἕναν ἄνδρα
εὐτυχῇ.

ΜΙΚΡΟΠΡΑΤΕ

— Ἐλα ἐδῶ, ἀγαπημένο μου ἀνέμω,
πές μου: Τί θέλεις νὰ σοῦ χάρισω γιὰ τὴν
τῆς γιορτῆς σου;...
— Νὰ σοῦ πῶ θείε, Δὲν θέλω νὰ μά-
ρῃς πολλὰ πράγματα...
— Πές μου, Τί θέλεις;
— Νά: μιὰν ἀλυσσιδίτσα...
— Μιὰν ἀλυσσιδίτσα;
— Ναί. Μὰ στὴν ἀκρὴ νάναί καὶ ἐνὶ
γατάκι δεμένον...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ἡ νεαὴ ὁποριός. — Μοῦ εἶπε
ὑποσχθεῖν ὅτι ἂν παρακολουθοῦσα ἐπὶ ἐπὶ
νέες τακτικὰ τὰ μαθήματα, θὰ εἶχα ὅλο
κόσμον κάτω ἀπὸ τὰ πόδιά μου...
Ὁ καθ' ἡ γη τῆς τῆς Σχολῆς.
Βέβαια. Καὶ μήπως δὲν τὸν ἔχετε δεῖτε
στὴ σκηνή;...